

مرکز مجاز امام صادق علیه السلام

منية المرید

جایگاه عمل به علم ۴

جلسه ۴۶

استاد بندانی نیشابوری

عمل کردن به علم:

شخص عالم و حکم کننده به علوم شرعیه و غیر شرعیه اگر در مورد اعمال و رفتار خودش بی تفاوت باشد و تلاش کافی برای دوری از گناهان و انجام واجبات نداشته باشد و به فکر ترقی از مرحله انجام واجبات به انجام مستحبات نباشد، به پشتوانه اینکه فقط متصف به علم است، در حقیقت خودش را فریب داده و در دین و دیانت خود گمراه شده است.

مثال چنین شخصی، مثال مریضی است که علاج درد او مرکب از چند دارو است که فقط طبیبان حاذق کیفیت ترکیب آنها را می دانند و این مریض برای یافتن طبیب سختی و مشقت می کشد و به نقاط دیگر سفر می کند تا اینکه طبیب حاذقی را پیدا می کند و نسخه دوای خود را از او می گیرد و طبیب نحوه ساخت دارو و کیفیت ترکیب آن را کاملا واضح و دقیق و با خط خوش به او یاد می دهد و مریض هم به خوبی یاد گرفته و به خانه خویش بازمی گردد و بارها نسخه را مرور کرده و دقیق حفظ می کند و به دیگر افراد مریض هم یاد می دهد اما خودش مشغول به ساخت دارو و استفاده آن نمی شود، آیا این مریض بواسطه این کار، علاج پیدا می کند؟ هرگز اینچنین نیست بلکه اگر هزاران بار از روی نسخه بنویسد و به هزاران نفر دیگر یاد بدهد و همه آن هزار نفر خوب شوند، سودی به حال خودش نخواهد داشت تا اینکه عملا به ساخت و استفاده دقیق و کامل دارو پردازد تا بلکه با این کار بیماری او برطرف شود.

فقیه و عالم دینی نیز اینگونه است، اگر علم به واجبات، محرمات، اخلاقیات و... داشته باشد ولی به آنها عمل نکند، فریب خورده ی خود و دین خود است.